

ἢ ἀδικεῖται ὅτι ἔλαττον ἢ ἔχει ἑκὼν· ἐ- A
 κὼν ἄρα, φησὶν, ἀδικεῖται, ἀλλ' ἐπεὶ δὲν πάλιν
 δῆλον ὅτι οὐχ ἑκὼν. πάντες γὰρ οἱ ἔλατ-
 τον λαμβάνοντες, ἀπικραταλλάττονται ἢ
 τιμῶν, ἢ ἐπαμίων, ἢ δόξαν, ἢ φιλίαν, ἢ δὴδὸ π
 τῆδ' τοιούτων· οἱ δ' ἀπικραταλλάττοντες π,
 αὐδ' οὐ φοβέται, καὶ ἐπὶ ἀδικεῖται· εἰ δ' μὴ,
 ἀδικεῖται ἐπὶ πάλιν οἱ τῷ ἔλαττον λαμβάνον- B
 τες, καὶ ἀδικουμένοι, εἰ ἐκ ἴσου λαμβάνουσι,
 οὗτοι κελυβίζονται καὶ σεμνωῦνται ὅτι
 τῆδ' τοιούτων, ὅτι φασὶν ἐξ ὄντων ἴσους λαμ-
 βαίνειν, ἐκ ἐλαττωμένων, δὴδὸ παρῶν τῶν πο-
 σβυτέρων, ἢ τῶν φίλων. ἀδικουμένος δὲ γε οὐ-
 δὲς σεμνωῖται. εἰ δ' ὅτι τῶν ἀδικημα-
 σι μὴ σεμνωῖται, ὅτι δ' τούτοις σεμνωῖται,
 ἔλας ἐκ αὐτῶν οὐδ' ἔλαττον ἀδικεῖται. εἰ δ' C
 μὴ ἀδικεῖται δ' ἀπὸ πάντων ἀδικούντων. Περὶ
 δὴ ταῦτα τοῖς ἐν ταύτοις λόγοις ὁ δὲ τῷ ἀ-
 κρεατοῦ λόγῳ ἐνδραποδιστῆ· ὁ γὰρ ἀκρεατὸς
 βλάπτει αὐτὸς αὐτὸν εἰδώς· ὥστε ἑκὼν αὐ-
 τὸς ὑφ' αὐτοῦ ἀδικεῖται. ἀλλ' ἐπὶ ταῦτα ὁ
 διορισμὸς πορσεθεῖς κωλύσει τὸν λόγον πῶ-
 σων. ἔτι δὲ ὁ διορισμὸς αὐτῶν, τὸ μηδὲνα
 βούλεται ἀδικεῖται. ὁ δὲ γε ἀκρεατὸς,
 βουλεῖται πρὸς τῆς τῶν ἀκρε- D
 ατοῦ ὥστε αὐτὸς αὐτὸν ἀδικεῖ· βούλεται αὐ-
 τὸς τὰ φαῦλα πρὸς τῆς αὐτοῦ. ἀλλ' οὐδὲς
 βούλεται ἀδικεῖται ὥς· οὐδ' ὁ ἀκρεατὸς
 αὐτὸς αὐτὸν ἑκὼν ἀδικεῖ. ἀλλ' ἴσους ἐν-
 ταῦτα πάλιν διορισθῆναι αὐτῶν, ἀπὸ γε
 ἐνδέχεται αὐτὸς αὐτὸν ἀδικεῖν· ἐκ μὲν δὴ
 πῶς ἀκρεατοῦ σκοποῦντος ἵσους ἐνδέχεται
 καὶ πάλιν οὕτως· εἰ γὰρ ὁ νόμος πρὸς τῆς
 ἀπὸ τῆς, ταῦτα ὅτι δίκαια, ὁ μὴ πρὸς τῶν E
 αὐτῶν, ἀδικεῖ καὶ εἰ πορὸς ὃν κελυβὶς πορ-
 σθῆναι, πορὸς πάντων εἰ μὴ πρὸς τῆς, πάντων ἀδι-
 κῶν· ὁ δὲ νόμος κελυβὶς σῦνθετον, οὐσίαν
 κελυβὶς, σώματος ὑπηρετεῖται, καὶ τῶν
 λα τὰ τοιαῦτα· ὁ ἀπὸ ταῦτα μὴ πορ-
 σθῆναι, ἀδικεῖ αὐτόν. εἰς οὐδὲνα γὰρ δὴδὸ τῆδ'
 τοιούτων ἀδικημάτων ἢ αἰαφορὰ ὅτι δὴδὸ αὐ-
 μὴ πορὸς ταῦτα ἐκ δὴδὸ τῶν, οὐδ' ἐνδέχεται
 αὐτὸν ἀδικεῖν αὐτόν. τὸν γὰρ αὐτὸς ἐκ ἐνδέχεται
 αὐτὸν αὐτὸν χροῖον πλεῖον ἔχειν καὶ ἔ-
 λαττον, οὐδ' ἑκὼντα ἀμειν καὶ ἀκόντες· δὴ-
 λὰ μὲν ὁ ἀδικῶν, ἢ ἀδικεῖ, πλεῖον ἔχει
 ὁ δ' ἀδικουμένος, ἢ ἀδικεῖται, ἔλαττον.

& minus habere, iniuria affici, sponteque
 minus habet, sponte ergo, ait, quis afficitur
 iniuria. Verum manifestum hinc quoque
 est, quod nemo sponte læditur. Nam cun-
 cti, qui minus consequuntur, illius vice
 nanciscuntur aut honorem, aut laudem,
 aut gloriam, aut amicitiam, aut aliud
 quid id genus. Verum qui in vicem ali-
 cuius aliquid recipit, cuique rependitur,
 pro eo, quod amittit, neutiquam afficitur
 iniuria. Quod si iniuria non afficitur: ne
 quidem sponte ergo. Rursus qui minus af-
 sequuntur, & quatenus æquale non acci-
 piunt, affecti iniuria, iidem nobilitati, & ex-
 cernati hac de causa euadunt: quod di-
 cant, Æquale mihi capere licuit, at nolui:
 cessi equidem seniori aut amico. Atqui
 affectus iniuria, nemo id sibi laudi ducit,
 neque iactat se ideo. Quod si in acceptis
 iniuriis nulla gloriatio est, at propter ista
 gloriari solent, prorsus necesse est, ut qui
 hoc modo minus acceperint, nulla iniu-
 ria fuerint affecti. Quod si iniuriæ non
 subiciuntur, ne quidem sponte afficiun-
 tur iniuria. Interim in huiusmodi oratio-
 ne, controuersari videmur incontinenti-
 bus: quandoquidem incontinens nequit
 per agendo, se offendit, idque sponte fa-
 cit: consulto igitur sese ipse lædit: proinde
 sponte ipse à sese afficitur iniuria. Cæ-
 terum hic proposita definitio, hanc præ-
 dicit rationem. Est autem definitio, Ne-
 minem velle affici iniuria. At incontinens,
 volens incontinenter agit: proinde si ip-
 se se afficit iniuria, vult ergo mala sibi
 infligere. Atqui vult nemo affici iniuria,
 proinde ne incontinens quidem ipse, se-
 se sponte affecerit iniuria. Cæterum hinc
 fortassis ambigat quispiam, nunquam acci-
 dat, ut sibi quisquam inferat iniuriam. In
 incontinentem siquidem iniecta confide-
 ratione videatur contingere, hoc nemp-
 modo, si quæ agenda lex iubet, ea sunt
 iusta, qui non agit ea, iniuste facit. At si er-
 ga quem agendum iubeat, neutiquam er-
 ga eundem id egerit, ipsum afficit iniu-
 ria. Lex certe temperantem esse iubet,
 rem suam non oblimare, sue rem facere,
 corpus curare, ac id genus alia. Qui ergo
 hæc non peragit, se afficit iniuria: quan-
 doquidem erga alium neminem, talium
 est affectio iniuriarum. Sed videndum ne
 hæc parum vera extiterint, ut contingat
 se quempiam afficere iniuria. Contingere
 enim qui potest, ut eodem tempore plus
 quispiam habeat, & minus: ut simul spon-
 te, & inuito agat quicquid? Siquidem qui affi-
 cit iniuria, quatenus afficit, plus admittit
 iniuria affectus, quatenus afficitur, minus,